

ת"ד 4621/06/21 - מדינת ישראל, תביעות תעבורה, משטרת ישראל נגד חן מזרחי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4621-06-21 מדינת ישראל נ' מזרחי

תיק חיצוני: 251535/2021

בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

המאשימה (המבקשת)

מדינת ישראל ע"י עוה"ד רפ"ק מיכל לוי

תביעות תעבורה, משטרת ישראל

נגד

הנאשמת (המשיבה)

חן מזרחי ע"י ב"כ עוה"ד אייל אבולפיה

החלטה

בעניין בקשת המאשימה, שכותרתה: "**בקשה לעיון חוזר**" המופנית כלפי החלטתי שניתנה ביום 08.12.21, בטענה מקדמית שהעלתה ההגנה לפי סעיף 149 (4) לחסד"פ, על פיה תוקן כתב האישום במחיקת עובדה מס' 5 (והוראת החיקוק מס' 3 העולה ממנה), לאחר שמצאתי כי העובדות הנטענות בסעיף 5 אינן מהוות עבירה.

רקע:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בעבירות נהיגה בחוסר זהירות, סטייה מנתיב וגרם חבלה של ממש.

בסעיף 4 בעובדות כתב האישום, נרשם כי רכב הנאשמת סטה ימינה, פגע ברכב חונה והרכב נהדף.

בסעיף 5 נרשם כי "כתוצאה מכך" נחבל המעורב (שעמד בסמוך לרכבו החונה) חבלות של ממש. מצאתי כי בניסוח סעיף 4 כפי שהוא, נשמטה כנראה העובדה לכאורה כי הרכב שנהדף פגע במעורב.

משום כך, בהעדר תיאור בעובדות כתב האישום של קשר סיבתי בין התאונה (בסעיף 4) לחבלות למעורב (בסעיף 5) וכן מאחר והעדר תיאור מפורט של מנגנון הפגיעה במעורב, פוגע ביכולתה של הנאשמת להתגונן (במיוחד כאשר המעורב נפגע כשעמד מחוץ לרכבו) - מצאתי לקבל את הטענה המקדמית ובהתאם לסמכותי לפי סעיף 150 לחסד"פ, הורתי על מחיקת עובדות סעיף 5.

טענות הצדדים:

המבקשת טוענת כנגד החלטתי למחיקת סעיף 5. לשיטתה היה על ביהמ"ש להורות למאשימה לתקן את סעיף 4 ולהוסיף לעובדות המפורטות בו את העובדה כי הרכב שנהדף, פגע במעורב.

המבקשת סבורה כי "חקר האמת" גובר וכי אין להעניש את התביעה על טעותה בניסוח כתב האישום ועל שלא בקשה כלל לתקן את כתב האישום בדיון, או בתגובתה בכתב לטענה המקדמית.

המבקשת מדגישה כי מדובר בחבלות של ממש וטוענת כי החלטתי פוגעת ב"אינטרס הציבורי".

ב"כ המשיבה הגיש תגובה מפורטת בכתב, ביקש למחוק את הבקשה על הסף בהעדר בסיס חוקי להגשתה, טען לגופה של ההחלטה שניתנה כאמור וכן טען בהרחבה כלפי התנהלות המבקשת.

דין:

דינה של הבקשה בראש ובראשונה, להידחות על הסף, זאת מאחר ואין בדין הפלילי כל פרוצדורה המאפשרת הגשת בקשה ל"עיון חוזר" בהחלטות ביניים, (להבדיל מדיוני מעצר או פסילה, עד תום ההליכים). משניתנה החלטה בטענה מקדמית, הדרך לערור עליה היא אך ורק במסגרת ערעור על פסק הדין. ביהמ"ש אינו שומע ערעורים על החלטותיו שלו. נדמה כי הדבר כה יסודי וברור בשיטת המשפט שלנו עד כי לא נותר אלא להביע פליאה רבה על עצם הגשת הבקשה בדרך זו.

זאת ועוד, מצאתי כי המבקשת, בכל הכבוד הראוי, נפלה לכלל טעות חמורה וגסה, מאחר והיא סבורה כך נראה, כי בית המשפט פועל כזרוע "מנחה" או "מתקנת" של התביעה, בכך שהיא באה בטרוניה כלפי בית המשפט על כך שלא הורה לה לתקן את כתב האישום ולהוסיף את העובדה החסרה, כי הרכב שנהדף "פגע במעורב".

וכך אכן כתבה המבקשת (בסעיף 4 לבקשה) את הדברים הבאים:

"לאחר שהמאשימה בחנה בעיון רב החלטתו של מותב זה סבורה האחרונה [כך במקור א.ה.] כי היה מקום להורות למאשימה לתקן ולחדד את סעיף 4 לעובדות כתב האישום ולא להורות על מחיקת סעיף 5 לעובדות..."

האם התביעה סבורה כי בית המשפט רשאי להורות לתביעה כיצד לנסח את עובדות כתב האישום?! האם יעלה כלל על הדעת כי בית המשפט יורה לתביעה להוסיף עובדות (חסרות) בכתב אישום?! כיצד יכול ביהמ"ש להוסיף תיאור עובדתי של הפגיעה במעורב, כשחומר החקירה כלל אינו בפניו?

יתכן, כפי שניתן להתרשם מנימוקי הבקשה, כי חוסר ההבנה שמגלה כאן המבקשת, נובע מבלבול עם טענת מקדמית אחרת המנויה בסעיף 144 (3) לחסד"פ שעניינה בתיקון פסול או פגם בכתב האישום. שם מדובר בפגם "טכני". אין זה המקרה שבפנינו, בו נטענה ונתקבלה טענה מהותית, על פיה עובדה מעובדות כתב האישום אינה מגלה כל עבירה.

עובדה אחת מהותית עומדת לחובת המבקשת והיא העובדה כי למרות שהיה בידה לעשות זאת, לא בקשה בכל שלב לתקן את כתב האישום, אלא עמדה בתגובתה על טענתה כי כתב האישום בניסוחו המקורי תקין ומעלה בעובדותיו את העבירות הנטענות בו. כך כתבה בתגובתה שהגישה לביהמ"ש: **"...כתב האישום מגלה עבירה וזאת ניתן ללמוד מהשתלשלות האירועים המנוסחת בכתב האישום ואשר מסתמכת על הראיות הקיימות בתיק החקירה"**.

נראה כי המבקשת "שוכחת" כי בראש ובראשונה התביעה היא שטעתה הן בכתיבת כתב האישום שעובדותיו אינן מגלות עבירה והן בתגובתה לטענה המקדמית בדיון ובתגובה סתמית ולאקונית שהגישה בכתב, זאת אף לאחר שהיה בידה לבחון את הטענה ולהגיב באופן שקול ומלומד בכתב.

מדאיג ותמוה אף כיצד המבקשת, סבורה גם עתה, כפי שציינה בהרחבה בבקשתה, כי ההליכים המתוארים עד כה, לא פוגעים כלל בהגנתו של הנאשם. הדברים מדברים לדעתי בעד עצמם.

ועוד, בסעיף 7 לבקשה לעיון חוזר מבקשת התביעה לתקן כעת את כתב האישום ולהוסיף את העובדה לכאורה כי הרכב הנהדף, פגע במעורב. בקשה זו צריכה הייתה לעלות ויתכן ואף הייתה מתקבלת, לו הייתה עולה בהזדמנויות הקודמות ובטרם קבלת הטענה המקדמית. משנתנה החלטה בטענה המקדמית, וכתב האישום תוקן, החלטה זו ניתנת לתקיפה רק בערעור על פסק הדין.

גם אם טעתה התביעה בניסוח כתב האישום וטעתה שוב אחר כך בתגובתה לטענה המקדמית שהעלתה ההגנה, ואף אם נראה כי טעתה בהבנת חלק מהסוגיות המשפטיות שהובאו לעיל, הרי שאין בהכרח בטעות כשלעצמה ובבקשתה לתקן כעת את כתב האישום (לאחר החלטת ביהמ"ש) כדי להצדיק מתן הזדמנות למקצה שיפורים נוסף, ובלתי נגמר לתביעה לתיקון כתב האישום.

מצופה וראוי כי התביעה כנציגת המדינה "תיקח אחריות" על מחדליה ולא תנסה "להכריח" את בית המשפט במקצה שיפורים, הנוגד כאמור את סדרי הדין ואת רוח החקיקה הפלילית.

אף העלאת הטענה בדבר השאיפה (הראויה כשלעצמה) להגיע אל "חקר האמת" לא מצדיקה סטייה מכללי המשפט, החזקות הדיוניות וההגנות שבניהול הליך פלילי, שאינם רק כללים פרוצדורליים. חקר האמת אכן מוביל כמצפן את המאשימה, אלא שהיה עליה לבצע עבודתה ביתר "הקפדה".

אני מקווה ומאמין כי אין זה מקרה המאפיין את התנהלות התביעה המשטרית בדרך כלל. מתוך ניסיוני המקצועי, אין זה אירוע המאפיין את התנהלות באי כוחה שהופיעו בפני בתיק זה. מדובר ב"תקלה" וחזקה על הממונים על התביעה כי יפעלו ללמוד ממנה ולהשתפר מכאן והלאה, כמצופה.

סיכום והחלטה:

הבקשה ל"עיון חוזר" בהחלטתי - נדחית.

הבקשה לתיקון כתב אישום כעת, על ידי הוספת העובדה לכאורה, לתיאור התאונה (בסעיף 4 לכתב האישום) כי הרכב הנהדף "פגע במעורב" - נדחית.

עתירת ב"כ הנאשמת בשולי תגובתו המלומדת לבקשה, לפסיקת הוצאות להגנה, בשלב זה אינה מתקבלת. כל עתירה להוצאות תדון במידת הצורך, במסגרת פסק הדין עצמו.

מזכירות תודיע החלטתי לצדדים באמצעות "נט-המשפט".

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ב, 21 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.